L'aparició

Aquesta història comença en el mateix instant en què vaig veure un àngel per primer cop. Però guarda'm el secret, perquè tot el que t'explicaré té molt poc a veure amb el que vaig declarar a la caserna de la Guàrdia Civil quan em van detenir i em van arrossegar per les orelles fins aquella cambra insonoritzada per fer-me parlar, per humiliar-me, per fer-me mal.

La veritat, de vegades, és dura de pair i sovint conté coses que només et pertanyen a tu i que no expliques per vergonya o perquè les vols guardar a dins teu i assaborir-les en soledat. Per això, aquesta història té tants matisos i ombres i potser contradiccions. Per això, durant aquestes hores de soledat, m'he dedicat a recollir fragments de vida que em pensava que seria incapaç de lligar, i l'he reconstruïda, intentant separar els fets dels sentiments, per trobar-hi el sentit i ser conscient dels errors que he comès i del batibull d'emocions que he viscut en primera persona.

Després de tot allò que va passar aquells dies, la meva vida anterior interessa poc, però te'n faré cinc cèntims per presentar-me: de professió informàtic, responsable de tecnologia de l'Oficina d'Objectes Perduts de Barcelona. Ja veus quina merda de feina. Com per anar-ne presumint.

Em passava el dia davant la pantalla, jugant a coses en mons irreals, ficant-me a llocs estranys i menjant crispetes o

dònuts o kebabs... El meu principal objectiu era evitar que m'encarreguessin cap feina concreta i que els usuaris inútils no m'atabalessin amb preguntes absurdes sobre com recuperar un document que havien perdut "no sabien com perquè ells no havien fet res". Tot es feia sol!

El primer que va notar els canvis va ser l'Oriolet, el meu amic imaginari. Sí, ja sé que a partir d'una certa edat ja no està ben vist tenir amics imaginaris. M'ho deia constantment la psicòloga i em volia fer unes teràpies per veure si ho arreglàvem.

—Això dels amics imaginaris, a la teva edat, ja no tocaria!

Però la veritat és que jo en tinc un. No és que el vulgui tenir ni que faci veure que el tinc per fer-me el tifa i el raret psicòpata que necessita tractament psicològic ni res d'això. No, senzillament el tinc. M'agrada tenir-lo i m'acompanya a tot arreu des de ja fa prop de quinze anys.

Tampoc és que tingués gaires amics més, potser cap, si ho penso bé, perquè els dels mons irreals no hi compten, encara que de vegades t'ajuden i t'animen i et passen informacions interessants, però són intangibles i venen i se'n van quan menys t'ho esperes.

De manera que, davant la seva insistència, vaig optar per deixar d'anar a la visita de la psicòloga i continuar amb el meu amic imaginari. Però ella no es va rendir. No era dona de rendir-se. Vivia a la mateixa escala que jo i em continuava perseguint en els moments més inoportuns.

I així vaig anar tirant fins que va passar tot allò i la cosa es va anar complicant de mala manera.

Com et deia, va ser ell, el meu amic, el primer que m'ho va fer notar. Jo era molt de *heavy metal* i històries d'aquestes i un dia em va dir "Rafa, que tu no estàs normal, que tot el dia et poses balades i música nyonya. Que tu has canviat, *tio*, que t'has enamorat". I tenia raó, el paio, la va clavar! Tot el dia notava una tristor rara, aquella mena de tristor que no se'n va ni a la de tres, però que no molesta,

que t'agrada sentir, una tristor com dolça que crec que no m'havia envaït mai d'aquesta manera.

Havia canviat. No em concentrava quan jugava a l'ordinador i em mataven a la primera. La gent s'estranyava. No tenia ganes de fer res, ni de mirar pel·lis, ni vídeos de *ties* en boles ni res. Només m'estava estirat al llit escoltant música ploricona, com deia ell.

Tampoc és que jo fos gaire actiu de normal, ni que m'agradés passar-me tot el dia fent esport o participant en activitats socials, que de fet em feien sortir furóncols purulents en la meva pell blanca i delicada. Al contrari, reconec que era un dropo i que m'encantava passar-me la vida escarxofat davant de la pantalla de l'ordinador o jugant amb la meva col·lecció d'artefactes d'Star Trek (tenia samarretes amb les cares del capità Spock, aquell paio orellut tan seriot, maquetes de les naus, un joc de tasses de cafè i platets de la sèrie, o fins i tot un pijama que ja estava força descolorit amb algun forat a la zona dels baixos, però que encara me'l posava en ocasions especials). Era la meva obsessió.

Si vas a mirar, va ser gràcies a Star Trek que la vaig conèixer. Sovint anava a passar l'estona a una llibreria molt gran que van fer en una antiga església al barri del Raval de Barcelona (com que la gent ja no va a missa, alguna cosa han de fer amb el fotimer d'esglésies que hi ha pel barri vell). M'agradava perquè tenien una bona selecció de llibres de la saga, fins i tot algunes edicions especials que eren difícils de trobar. Masseia en un petit bar que hi havia allà mateix i devorava les novetats sense haver de pagar ni cinc mentre em cruspia un croissant de xocolata i demanava un xuixo de crema per a l'Oriolet, que també me l'acabava menjant jo, és clar. L'encarregada em tenia clissat i em mirava malament, sobretot quan em pixava de riure sol i se m'escapava algun rot sorollós per culpa de les bombolles de la coca-cola i d'un petit problema gàstric que tinc a causa de l'obesitat, que es veu que alguna vàlvula

no acaba de tancar bé del tot i s'escapen glopades de gasos així de tant en tant.

Potser també hi feia, per allò de la mania que em tenia la dona, vull dir, que algun dia m'havia quedat alguna petita ditada de xocolata en algun llibre. No et diré que no tingués raó, però tampoc n'hi havia per tant. A més, l'havia intentat netejar amb una punta de tovalló, però com que més aviat la taca s'escampava vaig optar per deixar-ho estar.

Així anava discorrent la meva insubstancial vida fins al dia que va aparèixer l'àngel que et deia.

Va ser com a les pel·lícules d'abans. Un raig de sol que entrava per la rosassa de l'antiga església, amb la llum tenyida pels colors màgics del vitrall, va anar a parar just al damunt del seu cap. La seva cabellera negra, lleugerament ondulada, es va il·luminar. Duia una ratlla al mig que repartia els cabells cap a aquí o cap a allà (potser això últim no era tan extraordinari, ara que ho penso, però en aquell moment també em va fer el seu impacte). Amb un ditet, s'anava posant els cabells al darrere de l'orella perquè no la molestessin quan s'inclinava per agafar algun llibre de la taula de novetats.

Era un angelet volador, una maredeu perduda, una aparició miraculosa.

El meu cos es va activar. De sobte, vaig notar unes sensacions diferents, úniques, estranyes, que recorrien el meu sistema nerviós. Com si un exèrcit de formigues o d'insectes invasors d'alguna mena se m'hagués ficat a dins i circulés a tota hòstia per les venes, des del cervell fins al cor, des del cor fins a la panxa, de la panxa als pebrots, allà fotien una gran derrapada i mossegaven amb força abans de continuar cap avall fins a la punta dels dits dels peus, que reposaven descalços a sobre d'una cadira de vímet.

—No et facis il·lusions, gandul! —em va dir l'encarregada indicant-me que tragués els peus de la cadira amb un gest despectiu.

Havia observat com em quedava penjat mirant-me-la i va aprofitar el moment de feblesa per disparar contra la meva anèmica autoestima. Francament, em tenia molt poc afecte, aquella dona.

—Si vols llegir de franc, ves a una biblioteca i desapareix de la meva vida! —m'anava repetint.

Però el seu menyspreu no va aconseguir trencar l'encant del moment. Aquella noia era deliciosa. Duia uns pantalonets curts que deixaven veure unes cames llarguíssimes i escanyolides. Va preguntar un parell de coses al llibreter que seia al taulell i va marxar a poc a poc, fent paradetes per fullejar llibres a l'atzar fins a la porta del carrer. Vaig aprofitar per fer-li alguna foto matussera.

Ella segurament no ho sap, però des d'aquell moment no vaig perdre ni un instant el seu rastre. La vaig seguir, l'observava de lluny, sabia on era i què feia, buscava sentir la seva veu, notar la seva olor, la protegia. Per ella vaig acabar així, per ella ho vaig fer tot, fins i tot em vaig treure el carnet oficial de les biblioteques, que mai ho hauria dit. Tants anys estudiant matemàtiques perquè l'amor t'acabi arruïnant la vida d'aquesta manera!

© del text: Quico Vilaró Casalinas, 2026
© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2026
Sant Salvador, 8 — 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat

Primera edició: novembre de 2026

ISBN: 978-84-1303-749-3

DL: L 855-2026

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL
www.bobala.cat

Paper certificat pel Forest Stewardship Council®

MIXT
Paper | Donant suport a la silvicultura responsable
FSC® C208796

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.